

Erfaringer, vi hidtil have haft med Hensyn til Arveafgiftens Bevægelser, kan man ikke regne med, at denne Størrelse vil blive den samme. Jeg har anført Erfaringer fra Fortiden, som vise, at det gaar op og ned med betydelige Procenttal, fra nogle og tyve til nogle og fyrretyve Procent, og at det gaar i Spring frem og tilbage. Derfor maa en Finansminister, der vil budgettere forstandigt, vente nogle Aar, inden han kan vove at sætte Budgettet for Arveafgiften væsentligt op.

Saa sagde det ærede Medlem, at vi kunde sælge vore Husmandsobligationer, saa vilde vi pludselig blive rige. 10 Millioner kan der vel ikke komme ud deraf, men vi have liggende, hvad der ved Salg kan indbringe ca. 6 Mill. Kr. Ja, det er muligt. Men der laa dog i de Udtryk, det ærede Medlem benyttede, ligesom en Anerkendelse af, at det var forstandigt af mig, at jeg ikke havde opført disse Penge paa Budgettet. Det er nemlig en Indtægt, som der ikke i mindste Maade kan regnes paa. Skulde den komme, skal jeg sige det ærede Medlem, hvorledes jeg vilde anvende den. Jeg vilde aldeles ikke anvende den til at afholde løbende Udgifter, hvis jeg kunde blive fri for det, men derimod til ekstraordinære Afdrag paa Gæld og til Forstærkning af Kassebeholdningen og Reservefonden i Henhold til de Anmærkninger, der ere indførte paa Finansloven. Der er rigelig Brug for de Penge, hvis de skulde komme. Men at lade dem gaa ind i den løbende Indtægt og basere fremtidige Finansplaner og Budgetter paa dem vilde være Toppunktet af Letsindighed. Ligeledes synes jeg, det vildevære en mærkelig Finanspolitik, at man skulde se bort fra den Vekseldiskonto, som man ved, vi faa at udrede. Jeg kan ikke se, hvorfor ikke disse Penge paa samme Maade ere en Udgift som alle andre Udgifter, og hvorfor man ikke i samme Grad skulde tage Hensyn til den.

Saa spurgte det ærede Medlem mig, om jeg mente, at jeg behøvede 11 Mill. Kr., og om jeg holdt paa det Forhold mellem direkte og indirekte Skatter, der er foreslaaet. Jeg mente, at jeg havde sagt det tydeligt nok før, men jeg skal gentage det endnu en Gang: jeg mener at behøve de 11 Mill. Kr., og jeg holder paa det angivne Forhold mellem direkte og indirekte Skatter.

Endelig spurgte det ærede Medlem, om jeg mente, at nye Ligningsregler kunde give større Indtægt af Formue- og Ind-

komstskatten end hidtil. Ja, det mener jeg. Der er der et Punkt, hvor vore Meningen falde sammen. Jeg mener blot ikke, at man skal regne med alt for store Beløb paa denne Konto, og jeg vil derfor gerne have, at man lytter til de advarende Røster, som have lydt fra den sagkyndige Kommission, som jeg har nedsat, og som har udtalt sig om dette Spørgsmaal. Men en noget større Indtægt af Formue- og Indkomstskatten vil sikkert kunne naas, naar man faar mere hensigtsmæssige Ligningsregler, og navnlig naar man faar andre Selvangivelsesregler, i hvilke der særlig lægges Vægt paa Selvangivelsen af Formue. Faar man saadanne Regler, saa mener jeg, at man vilde kunne budgettere en noget større Indtægt end efter den bestaaende Lov; deraf følger igen, at denne Indtægt vilde man kunne regne paa som en Del af det Beløb af 4½ Mill. Kr., som skal udvindes af den nye Indkomst- og Formueskat. Det vil med andre Ord sige, at den Gevinst, man kan faa ved Skærpeelse af Ligningsreglerne og af Selvangivelsesreglerne, er en Forøgelse af Formue- og Indkomstskattens Udbytte lige saa vel som en Forhøjelse af Satserne. Jeg haaber, at dette Svar er tydeligt.

Ordføreren (Bramsen): Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Jeg vil blot indstændigt opfordre de ærede Medlemmer, som endnu ønske Ordet, om at tage Hensyn til, at den almindelige Behandling hører hjemme ved tredje Behandling.

Ordføreren (Bramsen): Saa frafalder jeg Ordet.

Dalsgaard: Jeg beklager, at jeg ikke kan undlade at give et kort Tilsvaret til den ærede Ordfører og rettede hans Opfattelse af Mindretallets Stilling. Den ærede Ordfører gik ud fra, at det Mindretal, paa hvis Vegne jeg har talt, indtog det Standpunkt, at det ikke vilde være med til at ligne den Formue- og Indkomstskat, vi nu have, paa en retfærdigere Maade end den, der nu lignes efter, medmindre man fra anden Side vilde gaa med til at forhøje Indkomst- og Formueskatten med 4½ Mill. Kr. Det er en fuldstændig Misforstaaelse, og hvis det havde været vort Standpunkt, vilde den Irettesættelse have været meget berettiget, som den ærede Ordfører gav os for en saadan Stilling. Men det er det ikke. Den ærede Ordfører har misforstaaet